

Om att vänta

Vänta = att ge sig till tåls, lugna sig, se tiden an, bida sin tid, stanna upp inför ...

'Vänta' är ett begrepp som vi nutidsmänniskor knappt vet vad det är. Ett närmast förhatligt ord. Utvecklingen har gett oss möjlighet till omedelbar tillfredsställelse av våra nycker och infall vad de än kan bestå av. "Den som väntar på något gott väntar aldrig för länge" hette det förr. Nu gör vi oss lustiga och säger " ... väntar alltid för länge" i stället *Gode Gud, ge mig tålamod – men gör det fort.*

I dessa dagar är det säkert många som mår jättedåligt. Kanske har de redan glömt att vi alla sitter i samma väntorum och där är det knöckfullt och det finns inga kölappar. Det lönar sig inte att försöka tränga sig före, då blir det bara oreda och väntan blir ännu längre.

Allt kommer till den som väntar.

Kommer ni ihåg när ni väntade så där intensivt senast? Kanske var det då ni var små och det lackade mot jul? Kanske var det då det blivit en fnurra på tråden med bästa kompisen och det där förlösande samtalet dröjde? Eller så väntade ni på körkortet, intagningsbeskedet till någon skola eller ett nytt jobb. Kanske ville ni få ett livstecken från en saknad anförvant. Och hur länge man får vänta på ett barn, det ska vi inte tala om.

Väntan = längtan, förväntan, och hopp.

Det är vi människor som uppfunnit tiden. Alla andra varelser lever i nuet, lyckligt ovetande om tiden, endast styrda av sina biologiska instinkter. Vi människor skiljer oss från djuren i och med att vi kan planera 'tiden' och se framåt. Vi behöver struktur i tillvaron och vi mår inte bra av att slappa och strunta i allt. Men nu när omständigheterna är så speciella är det inte läge att till varje pris låta sig styras av måsten och 'göra-listor'. Hellre öva sig på att vara förlåtande mot sig själv och försöka göra varje dag så dräglig som möjligt, tänka lite på sig själv, men samtidigt inte glömma omgivningen. Tiden i väntrummet kan bli lång.

Din stund på jorden är här och nu.

3 maj 2020

Inger Klintberg Danielsson